

de grove korrel

SEPTEMBER 2013 - JAARGANG 55

Colofon

De Grove Korrel

55e jaargang, september 2013, nummer 287
De Grove Korrel is een uitgave van Fotoclub
Zwijndrecht opgericht 7 september 1959 en
koninklijk goedgekeurd op 30 juni 1971

Redactie:

Martin Geuze, Diana de Bruijn, Joke Maarleveld
Marjan Leeuwesteijn en Franz Heuser

Redactieadres:

Bekestein 10, 3343 CB H.I. Ambacht
redactie@fotoclub-zwijndrecht.nl

Secretariaat:

Hans van Weelden
Slobbengorsweg 132 3351 LH Papendrecht
secretariaat@fotoclub-zwijndrecht.nl

Internet:

www.fotoclub-zwijndrecht.nl

Contributie 2013/2014:

€ 140,- per persoon per jaar

Bank:

ING - rekeningnummer 349456

Clubgebouw/fotogalerie:

Rotterdamseweg 126 (hoek Koninginneweg)
3332 AL Zwijndrecht
De aanvangstijd van de vaste clubavond is op
maandagavond 20:00 uur.
Het clubgebouw is geopend vanaf 19:30.
De fotogalerie is voor publiek elke zaterdag van
september t/m mei van 11:00 tot 16:00 uur
geopend. De toegang is vrij.

Vormgeving en productie

Franz Heuser en Martin Geuze
Telefoon 06 489 678 86

Printing:

Haveka B.V., Alblasserdam

Tekstbijdrage:

Joke Maarleveld, Henk Ras,
Marjan Leeuwesteijn en Wilco Maarleveld

Coverfoto:

Piet Swets

Voorwoord

TEKST: MARTIN GEUZE

De eerste Grove Korrel van dit nieuwe verenigingsjaar is gevuld met het werk van nieuwe leden. Nieuwe leden zijn onmisbaar in onze Fotoclub. Logisch, zonder nieuwe aanwas zou de club binnen enkele jaren door natuurlijk verloop geminimaliseerd zijn.

Maar buiten dat heeft de vereniging nieuwe leden nodig om zich te kunnen ontwikkelen. Nieuwe leden zorgen voor vernieuwing in het gepresenteerde werk en houden de club levend. Niet alleen door het fotowerk, maar ook door het actief deelnemen aan de verenigingsactiviteiten.

Het is goed om te zien dat een aantal leden dat ook al snel heeft opgepikt. Een nieuw lid is overigens geen synoniem voor een nieuwe fotograaf. Dat blijkt ook uit het hier gepresenteerde werk. Het werk van nieuwe ervaren fotografen wordt afgewisseld met foto's van leden die nog minder ervaring hebben. Dat is het mooie van Fotoclub Zwijndrecht, er is voor beide groepen plaats en minder ervaren fotografen kunnen zich optrekken aan het werk van anderen.

De redactie van de Grove Korrel is dit jaar uitgebreid met Marjan Leeuwesteijn. We zijn blij met deze uitbreiding omdat hierdoor de samenstelling van De Korrel een bredere basis heeft gekregen en minder afhankelijk wordt van de kennis van enkelen. Bovendien een mooi voorbeeld van hoe je als nieuw lid al snel een bijdrage kunt leveren aan de club. ■

Al Peoceto Risorto - Venetië

TEKST: HENK RAS

Centraal in de vorige Grove Korrel ditmaal een straatbeeld in zwart-wit, een foto van één van onze nieuwe leden: Marjan Leeuwesteijn. Een straatje in een Italiaanse stad, die nog niet ontwaakt lijkt. De hoofdpersoon op de foto staat, tegen de muur geleund, te kijken wat er in de straat gebeurt. De indruk wordt gewekt dat hij bij het restaurant hoort waarvan het uithangbord zichtbaar is. Gezien zijn witte jas werkt hij dan waarschijnlijk in de keuken.

Zoals hij daar staat doet hij aan mijn schoonvader denken die slager was. Hij begon 's morgens altijd heel vroeg in de slagerij om het vlees, dat later op de dag in de winkel lag, klaar te maken. De slagerij keek uit op een smal straatje zonder verkeer of activiteiten. Voor hij de winkel inging, keek hij graag nog even op de straat voor de winkel. Even een praatje of alleen maar zien wat er op dat moment zoal gebeurde op het dorp.

Deze man heeft een heel ander beeld, in het nauwe straatje waar het overdag waarschijnlijk druk is met toeristen. Hij ziet een man op de stoep zitten die geheel in zijn telefoongesprek opgaat. Deze, onscherp afgebeelde, persoon is zich niet bewust van zijn omgeving en zit inspiratie uit de straattegels te halen. Waarom zit je zo vroeg in de morgen te bellen; sleutels vergeten? Misschien dezelfde reden waarom de man voor het restaurant staat. Nog even een frisse neus halen voor je de hele dag binnen aan de slag gaat met je dagelijks werk?

Het huisvuil is nog niet opgehaald en de straat zit vol met Zuid Europese slordigheden die wij hier achter of onder gebouwen wegfrommelen. De kabels en de ventilatiekanalen tegen de gevel en over de straat, waarover geen welstandscommissie zich druk maakt. Wat maakt deze foto nu zo bijzonder? Straatjes zien we te kust en te keur in exposities en vakantieforubrieken in de bladen. Deze foto past daar niet in, geen spectaculair licht of andere bijzondere uitspattingen.

Een chaotisch smal straatje met daarin een aantal sterke beeldelementen waaronder twee figuren die bepalend zijn voor de sfeer en het totaalbeeld op de foto. De mens, die meestal beweging of actie in een foto brengt, is hier juist de rustgevende factor. De man die op zijn gemakje zit te bellen roept bovendien de vraag op: "Waarom ga je hier zitten bellen?" Toch is hij erg belangrijk voor het totaalbeeld en de menselijke maat. De man met de witte jas houdt, behalve het pand waar hij tegen leunt, ook de foto overeind door ons indringend aan te kijken met een blik die de meesten van ons bekend voorkomt: "Waarom maak je hier nou een foto?"

Nou, daarom dus ■

© JAN KUIJS

© JAN KUIJS

Welkom bij de club

TEKST: WILCO MAARLEVELD, VOORZITTER

Leuk dat je lid bent geworden van de fotoclub. Ik begrijp dat je fotograferen leuk vindt en dat je er ‘meer’ mee wil gaan doen. Dan ben je hier op de juiste plaats. Een club waar, naast enthousiasme, over het gehele spectrum van de fotografie veel kennis aanwezig is. Daar kan je ongetwijfeld veel van opsteken. Maar let op: de club is geen fotoschool! Het programmaonderdeel Boven Beginnen staat weliswaar stil bij technische feiten en praktische vaardigheden, maar de fotografie wordt er niet van A tot Z behandeld en een diploma krijg je al helemaal niet. Je moet de club zien als een breed platform waar je jouw dingen uit moet pikken om verder te groeien.

Maar dat werkt alleen als je daar zelf ook voor gaat. Dus meedoen met de activiteiten. Leg overal je oor te luister, geef eens je mening over andermans fotowerk en het belangrijkste: laat foto’s zien. Pas als er foto’s van je op de bok hebben gestaan besta je!! (alleen de penningmeester ziet dat anders). Een niet los te zien aspect is het verenigingsleven, je bent immers lid geworden van een vereniging.

Een praatje, gezelligheid en vriendschap maar ook het met z’n allen het reilen en zeilen van de club bestieren: maandelijkse tentoonstellingen, suppoosten, clubblad, website, bestuur en commissies, gespreksleiders, barbezetting en onderhoud pand. Ook daar is vast wel iets bij waar je je steentje wil bijdragen. Wat je de komende tijd (veelal enkele jaren) te wachten staat op het gebied van je ontwikkeling op het gebied van de fotografie heb ik hieronder in drie achtereenvolgende fases opgetekend.

FASE 1

Kennismaking met de fotoclub en de bijbehorende fotografie. Ontwikkelen van het anders kijken en tot de ontdekking komen dat kennis van techniek onontkoombaar is. Als je je eerste foto’s laat zien, blijkt er op de ene foto te veel op te staan, wat je zelf nog niet eens gezien had. De andere foto is onscherp, jij vindt het jammer, maar wij niet. Je begrijpt er helemaal niets meer van. Het commentaar op je foto’s is in het algemeen zakelijk (techniek en compositie) en stimulerend (vooral doorgaan). Je vindt fotograferen inmiddels hartstikke leuk, je kijkt al anders naar je omgeving en thuis beginnen ze je fotografische vorderingen wel te waarderen, enkel vinden ze wel dat ze er zelf wat weinig opstaan.

FASE 2

Je bent een doorzetter, hebt inmiddels een geavanceerde systeemcamera gekocht, je techniek is sterk verbeterd. Je luistert en interpreteert het commentaar op jouw foto’s en die van anderen. Je hebt inmiddels al je filters en andere trucs uitgetest en van de meeste foto’s die je maakt, kunnen al mooie kalenders samengesteld worden. Maar meer en meer krijg je te horen; het is een schitterende foto, technisch bijna perfect, maar het is wat het is, het laat aan de beschouwer weinig over, we missen de persoonlijke inbreng

..... Nu komen we op het meest cruciale punt in je carrière. Je liefde voor de fotografie moet zich ontwikkelen naar een leven met fotografie. In deze fase is het praten met anderen over fotografie, het bezoeken aan fototentoonstellingen, het bekijken van fotoboeken en fotosites belangrijker dan het fotograferen zelf. Je gaat inzien dat fotografie een nog belangrijkere invloed heeft op hoe jij naar je eigen omgeving of zelfs tegen de hele wereld aankijkt.

Langzamerhand ga je van je onderwerpen houden, je foto’s krijgen een eigen stijl, je foto’s worden echt van jezelf. Foto’s van anderen inspireren je om je eigen fotografie verder te ontwikkelen. Commentaar op je foto’s raakt je soms persoonlijk en je gaat teleurgesteld naar huis. Logisch want er komt meer en meer van jezelf in de fotografie te liggen. Je herkent de gedrevenheid van andere fotografen. Thuis snappen ze er nog maar weinig van, ze zien er weinig in en denken dat de meeste foto’s mislukt zijn.

FASE 3

Je hebt je hart verpand aan de fotografie en je cluppie. Je geavanceerde toestel heb je ingeruild voor een full frame. De fototechniek staat geheel tot je beschikking om net dat stukje extra in je foto’s te leggen. Fotografie is ‘a way of life’ geworden, de fotografie staat in het teken om je persoonlijk uit te drukken. Tijdens de presentatie van je werk wordt er meer over je fotografie in het algemeen en de verbeelding gesproken, in plaats van commentaar op een autonome foto. Thuis krijg je weer iets meer krediet, soms betrek je je huisgenoten zelfs in je fotografie.

Je hebt even te gaan, maar dan heb je ook wat: je fotografeert nog lang en gelukkig. ■

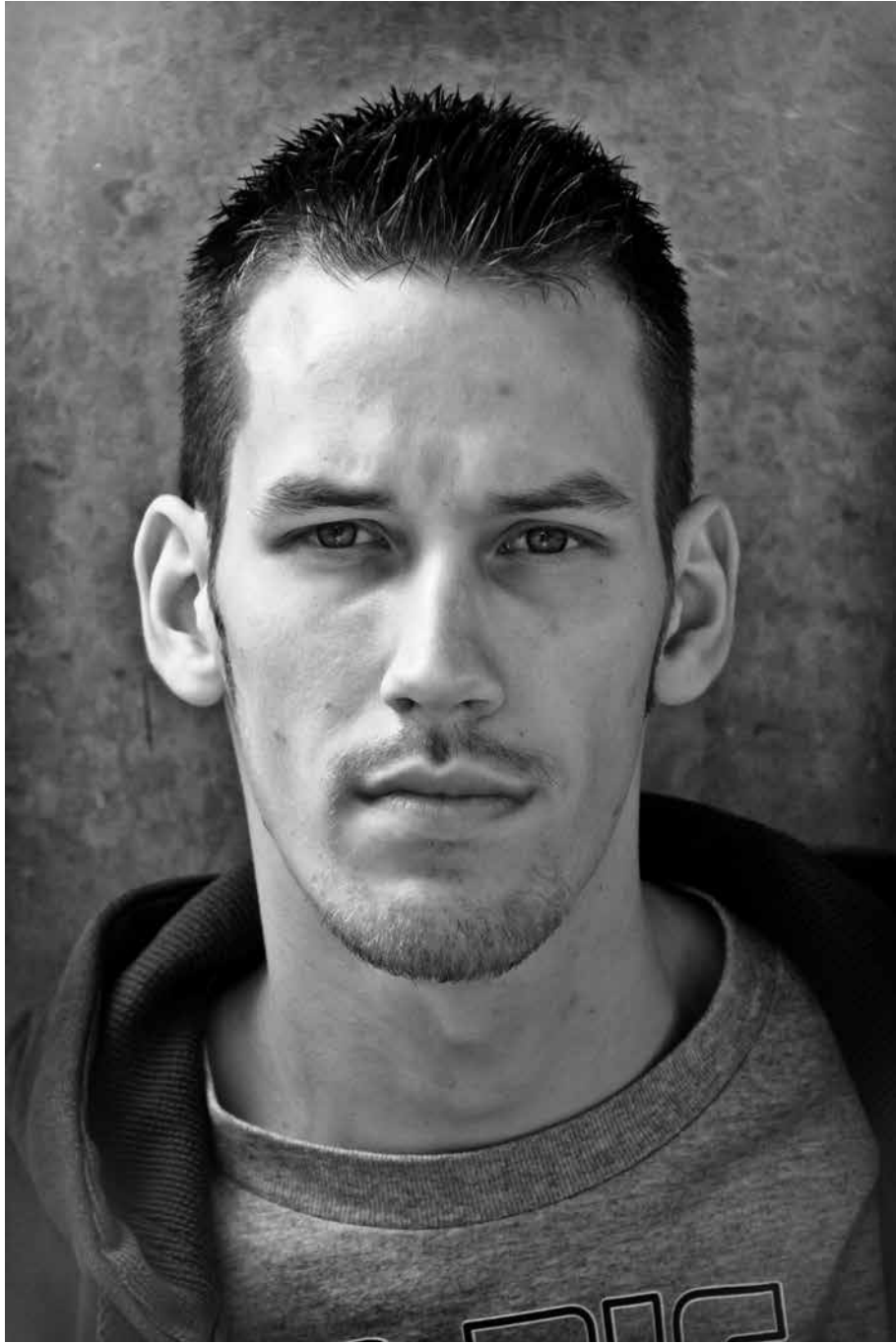
© MARJAN LEEUWESTEIJN

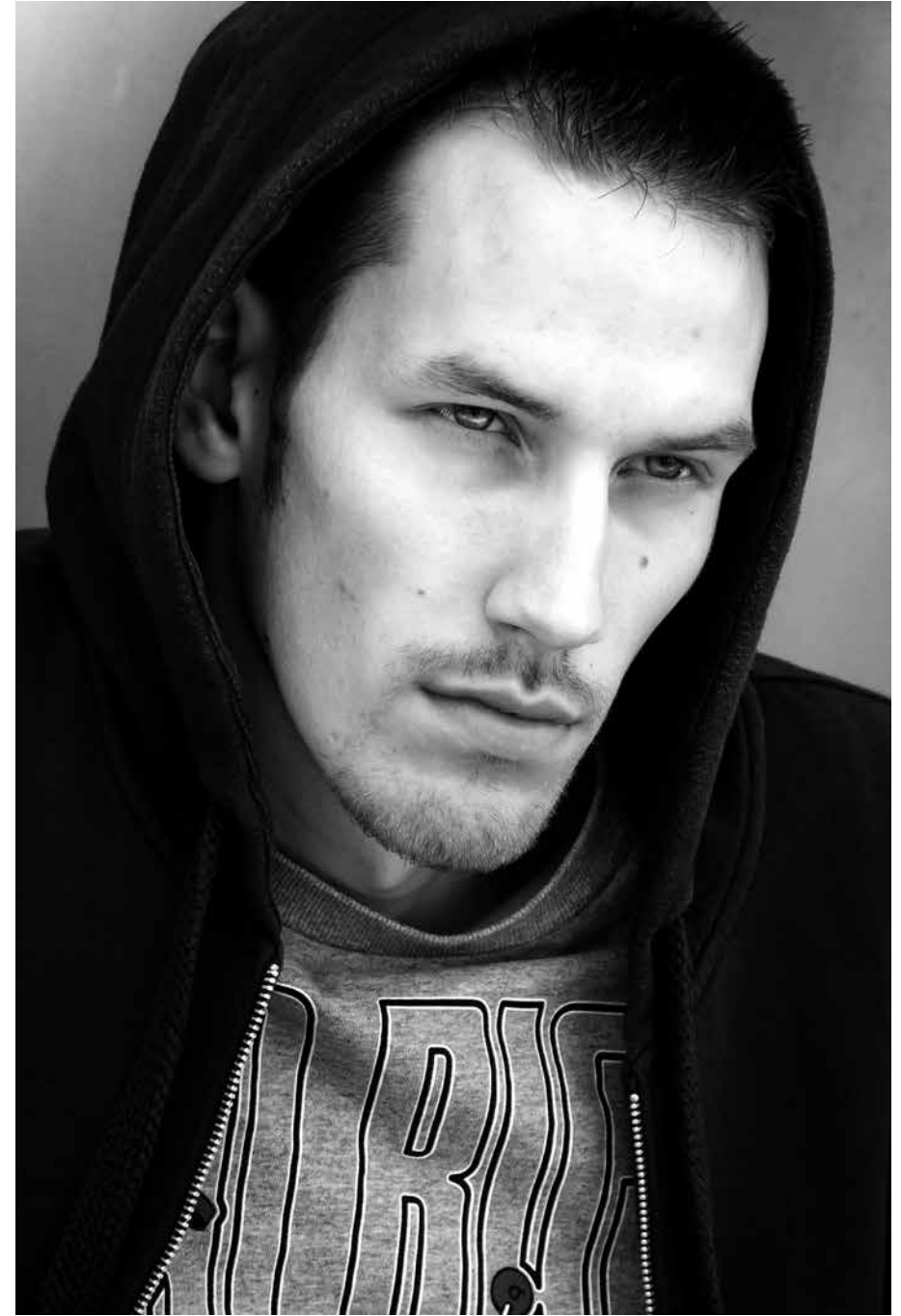
© ROB DE WIT

© ROB DE WIT

© LIA PERQUIN

© LIA PERQUIN

De kick en de vleugels...

TEKST : JOKE MAARLEVELD

Het is al een hele tijd geleden dat ik lid werd van fotoclub Zwijndrecht. Helemaal exact weet ik het niet meer, maar ik houd het zelf op meer dan dertig jaar. En vanaf de eerste avond tot en met nu was en is de maandagavond mijn fotoclubavond. Er is een heleboel veranderd sinds die eerste dag en ook een heleboel niet. De tijdgeest is veranderd, maar de liefde voor de fotografie niet.

Ach, mijn eerste foto op de bok was geen foto, maar een geprojecteerde dia. Een dia van een veld met spruitjes in IJsselmonde in de mist. Er werden in die tijd veel dia's getoond. Kleurafdrukken werden destijds alleen door Piet Groeneveld (ons erelid) gemaakt voor zover ik me kan herinneren. Het meest indrukwekkend en hoogst haalbare was natuurlijk een zelf afgedrukte zwart-wit opname. Daar ging je voor, de kick in de doka. De kick van het besef bij het opkomen van het stukje fotopapier in de chemicaliën dat je een prachtige foto had gemaakt. Met een beetje geluk had je 1 goede foto uit een rolletje van 36! En om die ene foto te presenteren was je soms uren bezig geweest. Daarna met klamme handen je foto op de bok voor een zaal met kritische mannen. De kick als dan je foto geprezen werd. Ja, dan ging je als op vleugels naar huis.

Hoe anders is het nu. Er worden door de nieuwe (en ook door de oudere) leden alleen nog digitale opnames gemaakt, die in kleur blijven of soms via software vertaald worden naar zwart-wit. Uit honderden opnames wordt thuis een keuze gemaakt en deze bewerkt op de computer en ook thuis afgedrukt of via een afdrukcentrale. Om 1 foto te presenteren is men soms maar enkele minuten bezig. En ik vraag me oprecht af of de nieuwe amateurfotografen van nu achter hun beeldschermen nog dezelfde kick krijgen als wij zo'n dertig jaar geleden. Waar je vroeger goed van te voren over moest nadenken en beslissen, lijkt nu achteraf te kunnen gebeuren via de software. De volgorde van keuzemomenten en de manier om tegenwoordig tot een foto te komen zouden de kick wel eens in de weg kunnen staan. En hoe het dan met die vleugels zit?

Tja, zonder kick geen vleugels. Jammer. ■

© WIM RINGELING

© JOKE MAARLEVELD

© TONNY POLDERS

© TONNY POLDERS

Mijn kennismaking met FCZ

TEKST: MARJAN LEEUWESTEIJN

In januari had ik mijn eerste kennismaking met Fotoclub Zwijndrecht. Een Nieuwerkavond op proef, om te kijken of het me aan zou spreken. Een beetje sceptisch ging ik erheen...

Hoe had ik kunnen vermoeden dat ik in zo'n groep warme en geïnteresseerde mensen terecht zou komen, die zoveel te vertellen en te laten zien heeft. Ik heb in de paar maanden die ik nu lid ben al veel geleerd en inspiratie opgedaan door de foto's en verhalen van veel leden van FCZ. De eerste keer foto's op de bok zetten, veroorzaakte wel even knikkende knieën. Maar het is geweldig om de meningen van de anderen te horen, positief en negatief. Een compliment en een leermoment. En ik weet dat nieuwelingen in eerste instantie mild worden beoordeeld, dus dat belooft nog wat voor de toekomst... En nu nog wat verlegenheid overwinnen om zelf ook wat vaker te reageren op de foto's die op de bok verschijnen. Een goed voornemen voor dit nieuwe seizoen. Elke maandagavond ga ik met een glimlach naar de Koninginneweg en elke maandagavond kom ik met een nog bredere glimlach weer thuis.

In vergelijking met de meeste leden van de club, is fotografie voor mij nog vrij 'nieuw'. Eind 2008 kocht ik mijn eerste SLR camera, om daar een week later vakantiefoto's mee te gaan maken. Alles op de automatische stand van de camera, want tijd (en zin) om de handleiding te lezen, was er niet.

Maar al heel snel werd ik enthousiast; wilde er meer van weten, meer leren en mijn creativiteit ook in de fotografie stoppen. De jaren daarna werden gevuld met fotocursussen, workshops en een aantal fotoreizen. En ik was niet meer te stoppen. De wereld zag er opeens anders uit: Wat is er veel te zien! En waarom zijn veel mooie dingen me nooit eerder opgevallen? Fotografie heeft mijn leven veranderd; het heeft het beste in me naar boven gehaald. Eenmaal verzonken in een fotoshoot met een model of gewoon bij het fotograferen van een klein detail onderweg, bestaat de wereld om me heen niet meer. Heerlijk om je zo te kunnen 'verliezen' in waarmee je bezig bent. Fotoclub Zwijndrecht heeft dit nog meer versterkt.

Handleidingen lezen is nog steeds niet mijn sterkste punt. En ook technische uitleg houdt mijn aandacht maar heel even vast. Fotograferen doe ik, zoals veel andere dingen, voornamelijk op gevoel. Vanzelfsprekend met behulp van de benodigde technische kennis, die niet kan ontbreken voor het maken van foto's die, sinds begin dit jaar, 'bokwaardig' moeten zijn. André Gallant, een op en top gevoelsfotograaf, leerde me in mijn laatste workshop in Canada dat je ook puur gevoel kan fotograferen. Als de aanschouwers ervoor open staan, kunnen je foto's dit gevoel aan hen overbrengen. Het mooiste doel wat je kan bereiken; niet alleen mooie 'plaatjes' laten zien, maar de mensen laten voelen wat je hebt vastgelegd.

En als je dan die glimlach op iemands gezicht ziet verschijnen..... voor mij één van de definities van geluk. ■

© MARJAN LEEUWESTEIJN

© WOUTER DEKKERS

© WOUTER DEKKERS

Gedane zaken

Mei: Eindejaarsbespreking door Jan Tito

Juni: Bezoek FotoFestival Naarden

Juni: Rommelmarkt

Augustus: Schoonmaak en Onderhoud Clubgebouw

Fotoclub ja of nee ?

TEKST: HENK RAS

Als 12 jarige kreeg ik van mijn ouders een Fuji ST701 camera. Ik had altijd belangstelling gehad voor het fototoestel van mijn vader, maar opeens had ik een toestel dat luxer was dan dat van hem. Jaren heb ik er, met veel plezier, mee gefotografeerd. Begin jaren '80 kocht ik een tweedehands Canon A1, een spiegelreflex dus. Toen begon ik ook met het zelf ontwikkelen en afdrukken van foto's. Dat gebeurde in een grote hangkast die ik had ingericht als doka. Geen stromend water, maar een grote emmer loste dat probleem op.

Mijn vrouw wees me op een berichtje in de krant waarin stond dat Fotoclub Zwijndrecht een open dag had in het clubgebouw op de Bruinelaan. Dus de stoute schoenen aangetrokken en naar binnen gestapt. Aan de wand hingen groot formaat zwart-wit foto's (30 x 40 was toen de standaard) met onderwerpen waar ik nooit aan gedacht zou hebben. Ik werd opgevangen door Cor Baars, een inspirerende man en naar later bleek een icoon binnen de club. Zijn verhaal overtuigde me ervan dat ik de volgende maandag de clubavond moest bezoeken. Mijn leven is daarna veranderd, want sinds die september 1983 zit ik iedere maandagavond (als de agenda het toelaat) op de club.

Wat me echter al snel opviel, was dat ik onderweg dingen zag die me nooit eerder waren opgevallen. Kleine dingen in het landschap en in mijn woonomgeving, mooi licht, details in architectuur enzovoort. In de loop van die jaren heb ik veel mensen zien komen en weer gaan. Er blijft echter gelukkig een vaste kern met fotografen over waarmee een fotografische, maar ook vriendschappelijke band is ontstaan. Je ziet mensen en hun fotografie veranderen.

Het commentaar is tegenwoordig een stuk milder dan in de beginjaren van mijn lidmaatschap. Er werd in die tijd weinig zachtzinnig commentaar gegeven, het was net zoals de meeste foto's, behoorlijk zwart-wit. "Daar word je hard (en beter) van.", was het credo. Naar mijn idee is dat ook zo. "Zachte heelmesters maken stinkende wonden.", is een oud gezegde dat ook voor fotografen opgaat. Als iedereen maar vertelt hoe goed je bent en je niet vertelt wat je zou kunnen verbeteren, ontwikkel je je niet verder. Je moet wel openstaan voor het commentaar op je foto's en het niet ervaren als een persoonlijke aanval.

Houd er rekening mee dat het commentaar bedoeld is om je fotografie te verbeteren. Je hoeft je niet te verdedigen, want iedereen gaat ervan uit dat je een foto maakt met de beste intenties. Dat houdt echter niet in dat het ook een goed beeld is geworden. Neem de opmerkingen die je krijgt mee naar huis en probeer je foto nog eens te bekijken met een neutrale blik. Dan blijkt vaak dat de opmerkingen toch hout snijden.

Persoonlijk ben ik er van overtuigd dat de club mijn fotografie naar een hoger peil heeft getild. Terug- en vooruitkijkend zou ik iedereen aanraden om lid te worden van een goede fotoclub als je jezelf fotografisch wilt ontwikkelen. ■

de grove korrel

